

AZ ÁG. H. EV.
MISSZIÓ-
EGYESÜLET
HIVATALOS
KÖZLÖNYE.

MISSZIÓI LAPOK

Megjel. havonta
Előfizetési ára:
1 évre 1 pengő.
Postatakarékpzt
számlia 17.270 sz

ALAPITOTTA: SCHOLTZ ÖDÖN ESPERES.

Felelős szerkesztő és felelős kiadó: NÉMETH KÁROLY.

A Missziói Lapok szerkesztősége: Lébény, Moson m. — Kiadóhivatal: Kispest, Thököly-út 18.

Vallástétel.

Hogyha egyházunk külmissziói munkát végez vagy akar végezni, akkor ne hagyja soha szem elől azt a kérdést, hogy vajjon egyházunk élete a maga egészében olyan-e, hogy remélni lehet, hogy jó bizonyosságot tud tenni a nemkeresztyének előtt a Krisztusról, mint Úrról és Megváltóról. Azok a nemkeresztyén emberek és népek, akik közé misszionáriusainkat küldjük, elvárják tőlünk, hogy amíg másoknak prédikálunk, magunkat ne kárhoztassuk, amíg másoknak vizet prédikálunk, magunk ne iszákoskodjunk.

Lehet-e kívánnunk azt, hogy az afrikai, ázsiai nemkeresztyének tisztább szeretetet, erősebb hitet és nagyobb áldozatkészséget tanúsítsanak, mint mi, akik elküldjük hozzájuk követjeinket? A misszionáriusok jelentéseiből kitűnik, hogy a munkamezőn Istennek Szentlelke hatalmasan munkálkodik; hogy a Szentlélek az ige és a szentségek által olyan keresztyén jellemeket alakít ki, amelyek messze felette állanak az itthoni átlag keresztyének jellemének. Ezeknek a hitét a nemeslelkű misszionáriusok gyűjtötták lánggra, de nem mondhatjuk el azt, hogy az európai egyházak életpéldája, indította őket arra, hogy maguk is beálljanak megterésük után a Krisztus követjeinek, a hittérítőkné sorába.

Igaz, hogy vannak közöttünk is hívők és munkások, ezek azok, akik itthon is missziói munkát vé-

geznek; ezek tették lehetővé a keresztyén missziók terjedését és ezzel együtt a keresztyén hit elplántálását olyan népek között, akik eladdig nem ismerték a Krisztust. Ezek azok, akiknek szívét égeti a vágy, hogy minden ember üdvözljön és az igazság ismeretére eljusson.

A feladat, amely előtt az itthoni egyház áll, az, hogy a munkás hívőknek ez a tábora mind jobban tüzesedjék át Szentlélekkel, másfelől pedig számban gyarapodjék, amíg az egész egyházat áthatja a missziói elkötelezés tudata s minden egyháztagnak bizonyosságtevő tanújává lesz a Krisztusnak. Annak a Krisztusnak, aki él mindörökké és aki olyan isteni erőteljességgel munkálkodik a pogányok között az evangéliom és a szentségek által.

Különösen vonatkozik ez azokra, akik ezeket a sorokat olvassák, azokra, akik Misszióegyesületünknek tagjai, azokra, akik egy-némely gyülekezetünkben már fiókegyesületekbe tömörültek. Hogyha mi nem érezzük azt, hogy a világ a szántóföldünk, akkor hogyan várhatjuk, hogy a világ megváltozik és leborul Krisztus előtt és szolgál Istennek?

De vonatkozik ez általában minden egyháztagra. Sohasem tudtam és ma sem tudom megérteni azokat az embertársaimat, akik keresztyéneknek vallják magukat, tagjai a keresztyén egyháznak, sőt

talán különböző tisztséget is vállalnak a Krisztus egyházában és gyülekezeteiben, azonban nem éreznek semmi indítást és elkötelezést arra, hogy dolgozzanak is az egyház erősödéséért, az evangéliomnak minden néphez eljuttatásáért. Ezek az emberek önmagukat ámitják, vagy tudatosan képmutatós-kodnak.

Ha valamelyik orvos egy beteget meggyógyított, egészen természetesnek találjuk, hogy a meggyógyult beteg azokat, akik hasonló betegségben szenvednek, figyelmezteti arra az orvosra, aki őt meg tudta gyógyítani s ajánlja, hogy forduljanak ahhoz. Hogyha olyan kevesen vannak az itthoni

keresztyének között, akik az emberek előtt vallást tesznek a Krisztusról és az embereket a Krisztushoz utasítják, ennek oka nem igen lehet más, mint hogy ők maguk sem tapasztalták meg a Krisztus életadó isteni erejét, nem kapták meg a Szentleket.

Jó lenne tehát, ha minden gyülekezet önvizsgálatot tartana és egyúttal számba venné, mit tehet avégre, hogy gyülekezet a maga egészében és annak tagjai külön-külön miképpen és mivel erősítheti meg a Krisztusról való vallástételét. Ezt egészen komolyan kell megcsinálni, mert máskülönben áztatjuk magunkat és önmagunkat csaljuk meg.

A külmissziói munka módszerei.

Mindössze körülbelül nyolcvan esztendeje annak, hogy céltudatos orvosi misziói munka is van. Vannak kórházak, vannak már bennszülött orvosok is. A vándor orvos-missionáriusok a legkönnyebben be tudnak jutni olyan területekre, amelyek egyébként nehezen volnának megközelíthetők. A betegek szívesen fogadják az orvost s ennek alkalma nyílik a keresztyénség iránti el-lenszenvet elosztatni másfelől az evangéliomot hirdetni. Az orvos és beteg között olyan benső viszony keletkezik, amely felülemelkedik a vallási és faji különbségeken. Az orvos sokféle babonát és előítéletet megszüntethet. A misziói központon épült kórház éppen olyan vonzó erőnek bizonyult, mint a vándor orvos. A gyógykezelés odaviszi a miszió telepére a beteget, aki máskülönben messzire elkerülte volna azt. A kórház belélete és szeretetmunkája hatással van nemcsak magukra a páciensekre, hanem a betegeket meglátogató rokonokra és ismerősökre is. A látogatók sokszor nem is képzelt távolságokba viszik el a kórház és a kórházi szeretetmunka hírét s az orvosok és ápolónők életpéldája óriási hatással van rájuk. Meg kell emlékeznünk a belpoklosok számára külön berendezett kórházokról és telepekről. Úgyszintén az árvaházokról. Az utóbbiakról különösebben azért is, mert Kínában és India némely vidékén a

leánycecsemőket gyakran egyszerűen kidobják és nyomorultul elpusztulni hagyják. Kínában különösen a róm. kath. apácák tettek sokat ezeknek a szerencsétlen kis teremteseknek a megmentéséért.

A miszionáriusok sohasem tévesztették szem elől, hogy legfőbb rendeltetésük az evangélium hirdetése és a keresztyénség plántálása. Emellett azonban mindig nagy gondjuk volt arra is, hogy közreműködjenek, sőt sok esetben kezdeményezőleg lépjenek fel azoknak a népeknek szociális emelésében, amelyek között munkálkodtak. Iparkodtak a népi szokásokból és hagyományokból megőrizni mindazt, ami jónak bizonyult. Az európai ruházatot nem annyira a miszionáriusok vezették be, mint inkább maguk a bennszülöttek pártoltak el népi viseletüktől.

A munka, amelynek elvégzése a keresztyén miszionáriusokra vár, olyan óriási, hogy jóllehet a miszionáriusok száma igen erősen szaporodott, még mindig igen kevesen vannak. A miszionáriusoknak való hiány a misziót arra kötelezi, hogy mindig tegye alapos megfontolás tárgyává, hol és milyen mértékben folytasson munkát, vagy kezdjen új munkát. Indiában és Koreában de másfelé is nagy tömegmozgalmak viszik a lelkeket az egyházba. Ilyen helyeken azután rengeteg munkát kell elvégezni,

ha azt akarjuk, hogy ne csupán névleges keresztyénség álljon elő. Sok misszionárius kell odaküldeni addig is, amíg bennszülött tanítók és lelkészek állíthatók munkába. Másutt fontos, hogy a magasabb társadalmi osztályok tagjait nyerjék meg a keresztyénségnek; ezeken a helyeken olyan misszionáriusok kellenek, akik egyes lelkek megnyerésére alkalmasak. Ez persze lassú munka és szívós kitartást, másfelől magas képzettségű misszionáriusokat kíván meg. In-

diában, Kínában, Japánban az egyetemi hallgatókra is kiterjed a munka s ez is egy külön ágát alkotja a misszióknak. Ezek az egyetemi hallgatók ha keresztyénekké lesznek, a legtöbb esetben igen súlyos áldozatokat hoznak. Családjuk kiközösíti őket, örökségüket elvesztik, hogyha családosaik, nem egy esetben a feleségük és a gyermekeik elszakadnak tőlük. Mégis akadnak minden évben, akik meghozzák ezeket az áldozatokat a felismert igazságért.

A Biblia első szavai.

Németből fordította: *Zarándi Attila.*

Az' evangélium egy hűséges bizonyítványtevője beszéli el a következőkben, miképpen jutott a mennyei Király hatalmába; mint Indiában állomásozó gyarmati tiszt, az ott 1834—1859. nagy áldással munkálkodott Hebich misszionárius által.

— Ezedűnk Madrasban állomásozott a legforróbb passat szél idején, amire csak emlékszem. Egész nap olyan csönd volt a laktanyában, mintha minden kihalt volna. Csak napkelte előtt és napnyugta után volt élénkség az európaiak között. Unalom volt a sorsunk a kényyszerű téltelenségben. Ebben az állapotban hirtelen elterjedt az ujság: „Hebich megjött!” Ez volt a beszéd fő tárgya a kaszinói asztalnál. A tiszték közül néhányan már látták és hallották. Legtöbben azonban, így én is egyáltalán nem, vagy csak hírből ismerték.

— Nemsokára mindannyian megismerik majd minden bevezetés nélkül, — szólt a jelenlévők egyike, — mert Hebich úr oda megy ahová akar és nem várja a meghívást.

Megvoltak a magam gondolatai, de megtartottam azokat magamnak és csak annyit kérdeztem: — Dehát kicsoda ez a Hebich, hogy ilyesmiket megenged magának?

Kihívó hangom nevetésre fakasztotta bajtársaimat és arra bírta őket, hogy felém forduljanak.

— Ön lesz az első, akire megkísérli kezeinek rávetését, — oktatták, — mert nemsokára kisüti majd, milyen különösen nagy bűnös! Hebich úr német misszionárius. A barnabőrű pogányok megtérítésére jött ide; de azt mondja fehér pogányokat talált itt, — bennünket európaiakat ért ez alatt, — akiknek éppen olyan szükségük van az Evangéliumra. Így jár helyőrségről-helyőrségre és

már sokak szemét kinyitotta látogatásai közben.

A hang, amelyen ezeket a megjegyzéseket tették — kevésbé mint maga az ügy — forrásba hozta minden rossz véremet és elhagyta ajkamat néhány szó Hebichről és „kiváncsi tolokodásá”-ról, ezeket később megbántam. Ezekkel a szavakkal végeztem: „Ha ez a tolokodó ember be merészel lépni szobámba, én bizony nagysietve kidobom!”

Nem sok idő múltán alkalmam nyílt ennek a tolokodásnak a megtapasztalására.

Hebich urat néhány nap múltán csaknem elfelejtettem, az ember egy gondolatot is alig tudott megtartani ebbén az óriási hőségben.

A délelőtti rekkenő forróság idején történt, ha ugyan különbséget lehetett tenni, mert mindig meleg volt nap után egyformán — nagy csöndesség áradt el körülöttem. Élet a bennszülöttek között is alig volt. Szivarozva, lustán hevertem szobámban lévő nyugágyamon és álmosan figyeltem egy fölöttem lévő punkat (nagy keringő legyező) halk csikorgását. Az összes ajtó és ablakok nyitva álltak. Semmi se volt távolabb, mint látogatásra való gondolás, — akkor lassú, kimért lépteket hallottam a veranda felől. Nem riasztott föl jöleső nyugalmamból. Figyeltem, vajjon a szolgál fogadja-e, de ez úglátszik fölhasználta a hőség nyújtotta alkalmat és elaludt.

Mindig tisztábban hallottam a lépteiket, szobám ajtaja felé közeledtek. Megfordítottam fejemet, mert látni akartam ki légyen az. A következő pillanatban egy idegen állt a küszöbön. Nagy, erőstermetű férfi volt, hosszú kabátban és széles gallérban; nagy zöld ernyővel hóna alatt, széleskarimájú kalapját ke-

zében tartotta. Első megjelenése tényleg mosolyra ingerelt; de aki arcára tekintett, annak elment a nevető kedve. Úgy látszott, első pillantásra átfürkész. Semmi megvetést nem lehetett szeméből kiolvasni, csak szívből jövő könyörületet. Az ember nem vonhatta ki magát alóla, sőt inkább megalázott úgy hogy szégyelltem magamat.

Hebich tehát, mert ő volt az, belépett a szobába. Fölkeltem, eléje mentem, miközben szivaromat kidobtam az ablakon. Mélyen meghajolt, kezét nyújtott és barátságosan hangon így szólt: „Jó napot!”

Hová tűnt haragom és fenyegetésem, hogy kidobom ezt az embert? Olyan voltam, mintha megigéztek volna. Úgy álltam ott, mint iskolás fiú tanítója előtt. Zavartan viszonyoztam üdvözlését és nem tudtam, mit csináljak.

Ő azonban éppen annyira otthon volt, mint amennyire idegen voltam én. Udvariasan leültetett és kis távolságban ő maga is helyet foglalt.

Rövid hallgatás után minden további kertelés nélkül így szólt: „Vegye a könyvet!”

Áthaladtam a szobán és megálltam könyvszekrényem előtt. Nem volt szükség kérdésnek, milyen könyvet gondol. Mindenféle könyvek voltak ott, regények és más szórakoztató írások. Tudtam, nem kíván egyet sem ezek közül, mert igazságot akart és szégyelltem magam könyveim miatt. Voltak ott szolgálati könyvek, haditechnikai művek; de ezek nem voltak az ő számára, hiszen mint a békeesség követe jött. Az egyik szögletben hevert elfelejtett Bibliám. Ezredünkben senkinél se hiányzott; de én sohse nyitottam ki azt.

Odavittem az asztalnál lévő helyemre és kérdőn néztem Hebichre. Jellegzetes mozdulatot tett, aztán ünnepélyesen folytatta: „Üsse föl I. Mózes 1; olvassa el az első és második verset!”

Hangosan olvastam: „Kezdetben teremté Isten a mennyet és földet. A föld pedig vala ékesség nélkül való és pusztaság és setétség vala a mélységnek színén és az Úrnak Lelke táplálja vala a vizeket.”

— Eddig. Csukja be a könyvet. Imádkozzunk!

Mindketten letérdeltünk; de nem tudom, mit imádkozott. Valami idegen, új érzés áradt el lelkemen. Két gondolatot nem tudtam összefogni. Egyáltalán nem tudtam mit gondoljak vagy cselekedjem. Mi bajom van hát? Hová forduljak? Ezek a kérdések hatalmasodtak el rajtam.

Hebich fölállt, kezét nyújtotta, meghajolt és csöndesen amint jött, elhagyta a szobát. Azon az estén távolmaradtam a kaszinótól. Megmagyarázhatatlan szorongás fogott el. Bár nem ismertek gyávának, mégis kerültem a bajtársaimmal való találkozást; minden körülmények között egyedül kellett lennem.

Másnap ismét tétlenül hevertem szobámban. Szívemen szorongás lett úrrá. Félelem kerített hatalmába az elől, ami eljön és mégis úgy kívántam a dolog kimenetelének megtagasztalását.

Ismét csöndes volt minden, csak a legyező zörgött halkán fölöttem. A kimért léptek újból hangzottak — ugyanúgy mint tegnap — kint az udvarban, a verandán, az ajtónál — és Hebich újból itt volt!

Fölálltam, hogy viszonyozzam üdvözlését. Ismét gyámoltalan és zavart voltam. Leültetett és rövid szünet után megint fölhangzott a parancs: „Vegye a könyvet!”

Odamentem a könyvszekrényhez, elhibázatlanul nyultam a Biblia után és elfoglaltam helyemet.

Megint hallottam a parancsot: „Üsse föl: I. Mózes 1, olvassa el az első és második verset!”

Hangosan olvastam: „Kezdetben teremté Isten a mennyet és földet. A föld pedig vala ékesség nélkül való és setétség vala a mélységnek színén és az Úrnak Lelke táplálja vala a vizeket.”

— Idáig. Csukja be a könyvet! Imádkozzunk!

Most már hallgattam az imádságra. Micsoda imádság volt az! Sohse hallottam még senkit szabadon, szíve szerint imádkozni. Olyan volt ez, mint amikor valaki barátjával beszélget. Mindent elmondott róla a „kedves Atyá”-nak. Kérte Öt, vigyen el az önmegismerésre, a magam megtalálására és a Jézushoz való menekülésre.

Ismét elhagyott, mint az előző napon tette. A Biblia még az asztalon volt. Nem tudtam félretenni, sőt újólág elő kellett vennem és iskolás gyermekhez hasonlóan el kellett olvasnom. Magyarázóra nem volt szükségem, a magyarázat magától adódott. Ez a jellemzés szerfelett jól illet rám. Igen, sivatag és üresség volt életemben és szívemben. A bűn által jutotttam ide; a közönyösség és hitelenség sötétsége nem engedte igazi állapotom megismerését.

„És Istennek Lelke táplálja vala a vizeket.”

Tán éppen Isten Lelkének táplálása

volt ennek a különös embernek rajtam lévő hatalma, aki imádsága által összeköttetésbe hozott az élő Istennel? Mélyen megalázva ültem ott. Meggyőződésem arról, hogy elveszett és semmivé vált ember vagyok. A bűn most jelent meg előttem valóságos és utálatraméltó alakjában. Mintha hályog esett volna le szememről, megláttam az isteni világosságban hitványságomat, büszkeségemet és könnyelműségemet.

Nem tudom, miképpen töltöttem el az időt másnapig. Nem törődtem a hőséggel. Egész új érdeklődés kelt bennem életre. Az új élet felé való törekvés, új nap hajnalhasadása volt ez.

Az udvaron hallani lehetett a jól ismert lépéseket. A „Könyv“ már előttem volt és feszülten várokztam a tanítóra. Szívem túlradt! Amikor Hebich belépett, fölkeltem, elébe mentem, megra-

gadtam kezét és fölkiáltottam: „Hebich úr, szemem nyiladozik! Mit kell tenennem?“

Leírhatatlan szeretettel nézett rám és így szólt: „Fiam, Isten mondotta: Legyen világosság! és lőn világosság. Hígyj az Úr Jézus Krisztusban és üdvözülj!“

Oda utasított a Golgotha Keresztjéhez, ahol Jézus magára vette bűneimet; aztán tekintetemet a mennyei trónon ülő feltámadott Úrra irányította, Aki egyedül tudta megszerezni nekem az Isten előtt érvénnyel bíró igazságosságot.

Mindketten letérdeltünk, én ezen a napon imádkoztam először szabadon, szívem szerint és hálát adtam Istennek a Jézus Krisztusban való hit által elnyert örök életért.

A Lipcsei Misszió 50 éves Keletafrikai munkája.

(Küchler Márton előadása Lipszében, 1943. május 24-én.)

És azután meghallgatta azt a szüntelen könyörgést, amely onnan kívülről, keresztyénektől és pogányoktól, és innen hazulról, a várakozó misszionáriusoktól és a hűséges missziói barátoktól hozzá felszállt és megkoronázta a várakozást és megnyitotta a visszatérés útját. D. Reusch és a korán elhunyt Pfizinger testvér már 1923-ban kimehettek; azután elérkezett az 1925. év felejtethetetlen vízkeresztje, amikor ennek a templomnak tágas csarnoka nem volt képes befogadni a gyülekezetet, amikor Raum esperes és a mostani esperes D. Gutmann kiküldettek. Napjainknak az Úr ügyéért való szorongatásaiban vajjon elfelejthetnének-e, a mai missziói helyzet sokszor gyötrő áthatolhatatlanságában vajjon nem kell-e felbátorodnunk azon, hogy a mi Urunk akkor a maga szuverén hatalomteljességében parancsolóan félretolta azokat a kicsinyes, gyűlöletből és tudatlanságból eredő kísérleteket, amelyekkel lehetetlenné akarták tenni azt, hogy a német lutheránusok is résztvegyenek az evangélium minden népek közt való hirdetésének munkájában? Ahol az Úr cselekedni akar, ott cselekszik és a versaillesi diktátum hirhédtt missziói paragrafusát némán eltünteti a süllyesztőben. Kezének egyetlen mozdulatával feldöntheti azokat a kulisszákat, amelyeket az emberek a világtörténet színpadán építettek. Ó az

Úr és nincsen kivüle több. És ő felhasználja a kor eltévelyedéseit és az előtér eseményeinek minden bonyolultságát s azokat örök üdvtervének szolgálatába állítja. Milyen kegyelem, hogy ezt a misszióban megláthatjuk! D. Gutmann írja le, hogy a háborús években hogyan lett a gyülekezetek élete őszintébb és igazabb, mert minden külső előny megszűnt, ami a misszionáriusok békebeli munkája idején sok embert megcsalt, úgyhogy a jelentkezők csak képzelték és elhittették magukkal, hogy vágyódnak a keresztség után. Minden szolgálat őszintébb lett; aki csak a fizetésért lett tanító, elhagyta a szolgálatot. De azt csak kevesen tették. A gyülekezeti szervezetek egyre biztosabbak lettek hivataluk ellátásában. Áldás volt az is, hogy a gyülekezetek növekvése meglassudott. A második évtized rohamos fejlődése után, amikor a lélekszám a 12-szeresre emelkedett, a harmadik évtizedben, 1913—23-ig megkétszereződött.

1925-től a mostani háború kitöréséig tartott az alkotás új korszaka. Nem könnyű dolog ezt a korszakot néhány vonással megrajzolni. Mennyi minden foglaltatik abban a mondatban, amelyet Raum esperes írt: „Mikor visszaérkezünk, úgy tűnt fel, mintha sohasem letlünk volna távol! És mégis milyen mélyreható változások történtek az angol uralom alatt! Milyen jó, hogy Irambe

kivételével, amely az amerikai lutheránusoké lesz, az egész missziói mező visszakerül a mi gondozásunkba! Milyen nagy kegyelme Istennek, hogy dacára végtelen, sokszor igen nyomasztó nehézségeknek, hála az otthoni missziói gyülekezet hűségének, a munkatársak csapatát erősíteni lehetett, úgyhogy a misszionáriusok és misszionáriusnők száma a mostani háború kitörésekor 50 százalékkal magasabb, mint 1914 előtt volt az utolsó békeévek minden devizanyomorúsága ellenére! Mégis nehezen tudunk csak lépést tartani a fejlődéssel, mert a fiatal egyház erőteljesen terjeszkedik. A fiatal afrikai nemzedék csapatosan túllát a keresztelezésre. A keresztelezés száma 40.000-re nőtt. „Reszketéssel örülök”, írja Raam esperes, amikor beszámol egy madsamei nagy kereszteleési ünnepélyről. A missziói vezetőségnek, a missziói munkásoknak és a felelős afrikai gyülekezetvezetőknek minden erejüket latba kell vetni. Sohasem felejtsem el, ahogyan 1938 novemberében Mamba egyik leánygyülekezetének hűségese, öreg tanítója rámnézett miközben így szólt: „Ti öregek ott Lipszéban imádkozzatok értünk, afrikai gyermekeitekért, ezt az imádságot: Álljon meg a nap, amíg a győzelmet kivívjuk; imádkozzátok azt, hogy a világ lármája és sürgölődése csendesedjék el, amíg országunkban Isten ügye győzelemre jut!” Szememben aggodalmat, tanácstalanságot, de egyúttal bensőséges könyörgést is láttam. Egyike volt az egészen hűségeseknek, de nem tartozott a gyülekezet vezetői közé, akik tudják, hogy az Úr nem teszi olyan igen könnyűvé a munkánkat. Megtettek és megtesznek mindent, hogy az új helyzettel megbirkózzanak.

Luther egyházában tudva van: Az Igének kell megcselekednie! Éppen azért az istentiszteletben, az összejöveteleken, az iskolai, a kereszteleési és a konfirmációs tanításban sokféleképpen használatba veszik az Igét s az afrikaiakat, most már afrikai lelkipásztorokat is, alkalmazzzák mint az igehirdetés és a szentségkiszolgáltatás tiszthordozóit. „Örömet hallgassuk és tanuljuk”, mondja a harmadikparancsolat magyarázata. Igen, sok bibliaismertetést, kátét és sok-sok éneket tanulnak és ebben a tekintetben messze felülmúlják az otthoni keresztyénséget. „És mint Istennek gyermekei aszerint kegyesen élünk”, int bennünket a káté. Azért a gyülekezeti életet gazdagon tagolják és komoly egyházfegyelemre igyekeznek. S jóllehet a laza

angol törvényhozás alatt a fegyelem és a rend aggasztóan bomlik és a gátlás nélkül előmozdított civilizáció sok bajt okoz, a lutheránus gyülekezetek Isten bátyjai akarnak lenni az ördög ravasz támadásaival szemben a 2. és 3. nemzedékben keresztyén, megnagyobbodott gyülekezetekben. Jól tudják: „Isten, a te utad szentséges” és ezen az úton akarnak maradni.

Barátaim, az, aki a saját szemével láthatja a mi drága, fiatal, keletafrikai missziói egyházunkat, azt a felejtethetetlen benyomást nyeri, hogy a feltámadott és egyházában jelenlevő Krisztusnak életerejé hatalmasan munkálkodik odaát olyan időkben, amikor az európai egyházak súlyos válságban vannak és komoly romlási tünetekkel küzdenek. Igen, odaát a fiatal egyház összeszedi magát. A valamikor egymás ellen harcoló hegyi törzsek gyülekezetei az evangélium alatt egyesülnek. És a rónaságon is, a növekedő városokban és telepeken, ahol a szellemi döntés végéig fog menni, hirdetik az üdvözítő evangéliumot, engedelmeskedve a komoly és ígéretes missziói parancsoknak; apró gyülekezeteket alapítanak az ültetvények munkásaiból és a városok lakosaiból szembe helyezkedve az anyagi gondolkodású afrikaiak csúfolkodásával s a mohamedánok fanatizmusával és faji gyűlöletével.

Még a hazai rónaság sivár magánosságába is utat egyenetlen szeretett Uruknek, a Krisztusnak a tompultan tengődő nomádokhoz, mert hiszik, hogy az ő irtalmasságával nekik is tartoznak, hogy az aki őket megtartotta ott is gyűjthessen magának hívó nyáját.

Mindezért ki ne adna hálát velünk együtt, 50 év múltán? Nekem úgy tetszik, hogy aki jól átgondolja, az a fél-évszázados keletafrikai missziói munka láttán világosan felismeri, hogy az, amit ott végeztünk, gazdag istenáldás alakjában visszazáll onnan ide mihozánk. Isten bocsássa meg nekünk mindazt a mulasztást és hanyagságot, ami bennünket az evangélium szolgálatában terhel és vádol! Isten mélyítsen el minden mulékony, alkalmi missziói érdeklődést, amely az Isten országának ügyével valóságos érzélgősségben játszik és enyeleg; edzzen meg bennünket a misszió iránti örvendező hívó engedelmisségben.

Isten, a te utad szentséges! Hálásan és imádatlaltal elteve így teszünk bizonyosságot visszatekintve arra az 50 esztendőre, amely itt vette kezdetét. És ha az Isten ennek a háborús időnek ítéletében ezt a drága munkát most megint már

oly hosszú ideig az Ő szentséges útján sötét völgybe vezette, bizzunk benne, hogy a maga idejében a sötétséget meg-

világosítja, s nagy szeretetéből kegyelmesen új munkanapot virraszt ránk Keletafrikában!

„Evezz a mélyre.“

A gazdag halászat történetében fokozottság van. A hajó először a vizen állt; azután Jézus azt parancsolta, hogy vigye egy kissé beljebb a földtől; végül: Evezz a mélyre és vessétek ki hálóitokat fogásra. Ezeknek a fokozatoknak megvan a maguk tanulsága. Isten nagy terveit és szándékait csak fokozatosan tudjuk felismerni, de fokozatosan tudjuk csak megvalósítani is. Aki Isten országáért dolgozni akar, annak tudnia kell várni, tudni kell kicsiny munkákat végezni és tudni kell mindenre vállalkozni.

Hogy mikor mit kell tennünk, azt a legtöbb esetben nem magunktól tudjuk meg. Különösen a kicsiny munkákat nem. Mert a legtöbb esetben valami nagy dolgot szeretnénk cselekedni, valami áldozatot hozni, valami kockázatot vállalni. Erre vagyunk lelkiileg beállítva s azt gondoljuk, hogy Urunk valami rendkívülit követel tőlünk. Azonban rá kell jönnünk, hogy a hajónkat csak egy kissé kell beljebb vinnünk a parttól. Szeretnénk a nagy vizeken, a hullámok hátán rohanni; azonban Jézus a parton levő sokasággal akar érintkezésben maradni, a kicsinyekhez akar alkalmazkodni. A kevésen való hűség az egyik nagy erény, amit Jézus megkövetel azoktól, akikre majd sokat akar bízni.

Péter akkor kezdett okoskodni, amikor az Úr azt kívánta tőle, hogy a mélyre evezzen. Észrevette és meg is mondta, hogy az ő józan emberi esze és a Krisztus parancsa nem állnak összhangban. Ez többnyire így is van. A józan ész igen ritkán tudja belátni, hogy az, amit a Krisztus követel, ésszerű, logikus és hasznos. Tehát annál óvatosabbaknak kell lennünk a tervek készítésében, munkaprogrammunk felállításában. Nem igazi engedelmisség és oda-

adás az, amikor kieroszakoljuk az alkalmakat, hogy valami nagy fába vágjuk a fejszénket. A győzedelmes élet titka nem a nagyot akarás, hanem a feltétlen engedelmisség kicsinyekben és nagyokban egyaránt.

Legyünk készek minden pillanatban azt cselekedni, amit abban a pillanatban parancsol az Úr. Tanuljunk meg őreá figyelni és hallgatni. Így jutunk előbbre a tökéletesedésben. A vakbuzgóság, az értelem nélküli buzgóság visszavet benünket az ismeretben is, a haladásban is. Van idő, amikor a hajónak a vizen állni kell, van, amikor egy kissé beljebb kell menni s van amikor ki kell szállni a nagy vizekre. De ne véljük, hogy csak akkor engedelmeskedtünk, amikor a mélyre eveztünk. Lehet, hogy éppen akkor voltunk engedetlenek.

A fontos az, hogy semmit se mulasztunk el, amit az Úr tőlünk kíván. S legyünk meggyőződve arról is, hogy az Úr mindig parancsol valamit. Legfeljebb mi nem halljuk a parancsot. Elvesztettük hallásunkat, mert nem engedelmeskedtünk, amikor még ép volt a hallásunk.

Az evangéliumi történet vége az, hogy Péter búcsút mond egész multjának. Miután járt a nagy vizen, felednie kell a multat, új életet kell kezdenie. Isten mindegyiküinktől vár ilyen fordulást. Az újjászületést. Az egész embernek megváltozását. Amikor Péter megint visszament a partra s hajója megint ott állt a vizen, akkor már többet tudott. Tudta, hogy ő sohasem lesz már az az ember, aki Jézus parancsára kivetette a hálót a halfogásra. Aki feltétlenül engedelmeskedik, az elfelejti, ami a háta mögött van s célegyenest tör előre, a nagy jutalom felé.

H I R E K.

A kiadóhivatal tisztelettel közli, az igen tisztelt olvasókkal, hogy az egyre fokozódó drágaság miatt lapunk előfizetését 1944 január 1-től 2 pengőre emeljük. Már a folyó évben is annyira megnövekedtek a kiadásaink, hogy az eddigi 1 pengős előfizetésből nem tudjuk fizetni. Arra kérjük kedves előfizetőinket, hogy akik csak 1 pengőt küldtek és la-

punk ügyét szívükön viselik, legyenek szívesek utólagos küldeményeikkel a segítségünkre lenni. A befizetéseket csekk-számlánkon 17270 Missziói Lapok, Kispeszt lehet eszközölni.

Kunos Jenőektől augusztus 28-án érkeztek a következő levelek:

„Anyakönyvi Hivatal, Győr, Szent

István út, Hungary. Kérjük anyakönyvezni leánykáinkat: Hajnalka Erzsébet, született: Hankow, 1941. V. 30., Hófehérke Rózsa, 1943. I. 30. Huangchowban született. Szülők: Kunos Jenő és Liesche Natália, vallásuk: evangélikus. Foglalkozás: misszionárius-lelkész. Házaságot kötöttek: 1939. II. 14.“

„Kunos Jenő, hungarian, C/o Swedish Mission Society, Huangchow, Hupéh, China. 1943. január 31.“

„Evangélikus Lelkesi Hivatal, Győr, Petőfi-tér 2., Hungary. Utólag közöljük Erzsébet Hajnalkának megkereszteltetését. Született: Hankow (30. 5. 41.), megkeresztelte ugyanott (18. 6. 41.) Mortensen Ralph. Keresztszülők: Christensen Olive, Liesche Margit, ifjú Kunos Endre. Hófehérkéről legközelebb. Minden jól vagyunk.“

„Kunos Jenő, hungarian, C/o Swedish Mission Society, Huangchow, Hupéh, China. 1943. február 16.“

Bibliai tanfolyamot rendez Misszióegyesületünk október 15-től november 5-ig Nagytarcsán a népfőiskola telepén. Régi és szorongató hiányt tölt be ez a tanfolyam, amely iránt bizonyára sokan fognak érdeklődni. Vezetője Csepregi Béla lelkész lesz feleségével együtt több lelkész segítségével. A tanfolyam anyaga: bibliaismertetés (egyenként mind a 66 könyv), bibliatanulmány (egy bibliai könyv folytatásként), bibliai alakok, fogalmak, nehezebben érthető igék, bibliai földrajz, néprajz és történelem. A biblia alapos áttekintő megismeréséhez és gyakorlati felhasználásához segítő tanfolyamon csupán az ellátásért kell térítésül 50 pengőt fizetni, valamint elhozni a liszt-, zsír- és cukoradagokat. Kivételesen kedvezmény is lehetséges. Jelentkezés: Evangélikus Misszióegyesület Budapest, I., Verbóczy-utca 28.

Kimutatás

a Magyarországi Evangélikus Misszióegyesület pénztárába 1943. évi augusztus 23-tól szeptember 22-ig beérkezett összegekről.

Tagdíjak: 1942-re: Joób Olivér Nyiregyháza 3 (1), Békésről vitéz Szabó Ferencné 1, Szűcs Sándorné 3 P.

1942—43-ra: Farkasinszky Lajosné Özd 6 P.

1943-ra: Sopronból: Lomniczy Géza 3 (1), Giczi Lajosné 1, Vecsey Lajosné 3, özv. Solti Lajosné 3, Király Gizella Kisfalud 1, Gulyás Sándorné Kispest 3, Budapestről: Pataky Vilma 3, Danhauser László 3 (1), dr. Csengődy Lajos 3, Békésről Kalincsák Mihály és neje 6 P.

Adományok: Bolvári Jánosné Kiskőrös 7.20, Varga Jenőné Budapest 38.12, Bodnár Pál Kispest 1 pengő.

Gyermekszövetség: Bélyegért: Pál Edit diakonissza testvér útján Kiskőrös 14, Budapestről Varsányi Éva növendékei 15.84, vitéz Aczél Lászlóné növendékei 48, Hüttl Etel tanítványai 1.80 P. — Gyűjtés: Ev. népiskola Debrecen 20 P, Drenyovszky János tanítványai Kispest 96 pengő.

Perselygyűjtés: Balogh György Sárszentlőrinc 4.19, dr. Molnár Gyula Budapest 13.61, Wekerletelepi bibliaórák 15.88 pengő.

Budapest, 1943 szeptember 22.

Csekkszám: 16.188.

Az Úr áldó kegyelme legyen velünk!

Kunos Jenő kínai missziójára: Budapestről: Végh Emilia 10, Rimár Jenőné 10, Danhauser László 6, Ostya Ferenc 100, Vásárhelyi Dezsóné 3, Grábner János Celldömök 2, Bodolai Grábner Jánosné Székesfehérvár 2, Bodolai Grábner Anna 2, Sággy Jenő Balatonszárszó 3, Zalán Frigyes Aszód 5, Kinszky Antalné Kerekegyháza 5, Kovács Ilona Bántárszallas 5, özv. Kertész Lajosné Várpalota 2, Mályusz Tibor Kispest 5, Botyánszky János Szolnok 5, Király Gizella Kisfalud 2, Németh Margit Sopron 2, Orosházai imaközösség 31.50 P.

Rokonnépek missziójára: Grábner János 2, Sággy Jenő 3 pengő.

Használt bélyeg eladásából: Danhauser László útján 55 pengő.

Használt bélyeg, staniolt küldtek: Léváról: Hlaska Samuné, Wurm Katalin, Orosházai Ev. Nőgyelet, Trenka Tamásné Budapest, Steiner Ágnes Rákospalota, Bikácsi Ev. népiskola Szigeti Gyuláné útján.

Újonnan belépett tagok: Szabó Józsefné Mezőtúr, Sopronból: Giczi Lajosné, Vecsey Lajosné, özv. Solti Lajosné.

Rimár Jenő

pénztáros.

IV., Főthi-út 22.